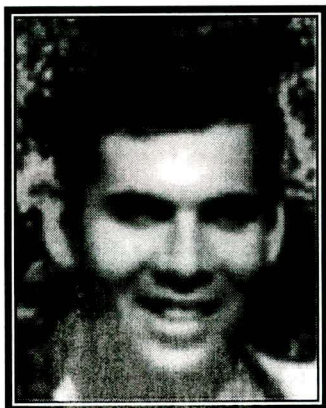

סגן נחום (אומי) גולדברג ז"ל

בן רחל ודניאל
נולד בירושלים
בתאריך י"ג בניסן תשי"ט, 20/4/1959
התגורר בירושלים
התגייס בשנת 1977
שרת בחטיבת הצנחנים
נפל במלחמת שלום הגליל
בתאריך י"ח בסיון תשמ"ב, 9/6/1982
נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 21 שורה: 4 קבר: 5
הותיר אחריו אישה, הורים ואחות

בן 23 בנפלו

קורות חיים

בן רחל ודניאל, נולד ביום י"ג בניסן תשי"ט (20.4.1959) בירושלים. בגיל 5 נסע עם הוריו לניגריה, שם שהו שלוש שנים. כשחזר ארצה החל את לימודיו בבית-הספר היסודי "בית הילד". מגיל 9 למד נגינה והתמיד בה עד היותו בן 15. כן הצטרף בגיל צעיר לתנועת הצופים - שבט מודיעין, גדוד עציון - ופעל בתנועה זו עד התגייסותו לצה"ל. בגיל 14 הקדיש שנה תמימה להדרכת קבוצת נוער במצוקה בשכונת מוסררה בירושלים. הוא אהב ספרות יפה והתעניין בגיאוגרפיה ובהיסטוריה.

בשנת 1974, בגיל 15, יצא בשליחות תנועת-הצופים לארצות-הברית, להדריך שם נוער. כעבור שנתיים, ב-1976, נבחר לייצג את צופי ישראל בכנס הג'מבורי שנערך לרגל שנת ה-200 להיווסדה של ארצות-הברית.

נחום השלים את לימודיו בבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית בגיל 17, שנה לפני מועד גיוסו לצה"ל. את השנה הזאת הקדיש ללימודים בפקולטה למשפטים באוניברסיטה.

בשנת 1977 התגייס לצה"ל ושירת בגדוד צנחנים. סיים בהצטיינות קורס מ"כים ועלה לדרגת סמל, אחרי כן יצא לקורס קצינים. סיים את הקורס בשנת 1979 וחתם על שירות קבע כסג"ם. כעבור שנה הועלה לדרגת סגן. הוא השתחרר מצה"ל בשנת 1981 ונשא לאשה את חברתו אביגל לבית מילסון.

על התפתחותו של אומי מילדות לבגרות סיפרו חבריו הקרובים: "ראינו אותו גדל ונעשה לאיש, בעל אחריות, מסירות, נכונות לעזרה לזולת ומלא אהבה לארץ ולעם - אלה היו ערכים שאומי היה מקיים יום-יום. הייתה בו מידה רבה של סובלנות וכבוד לזולת... היה חרוץ, מתמיד, מסור לתפקיד ומוכן לסבול למען מטרות חשובות. הוא אהב את החיים ושמח בהם. ידע לברור את הטוב והיפה שבהם, ליהנות מספרים, ממוסיקה ומנופים יפים. הוא הגשים במעשיו וביחסו לבני-אדם את הטוב שאנו מצפים ומייחלים לו". חברו, שלמד אתו באוניברסיטה, סיפר עליו: "הוא הקרין אמינות וכנות ללא גבול. סבלנותו ונכונותו לעזור תמיד הקנו לו ידידים רבים". את אומי איפיינו יותר מכל אנושיותו והרוגע הפנימי שהפיץ סביבו. הייתה בו בגרות ובשלות נפשית מעל ומעבר לגילו.

עם שחרורו מצה"ל החל לעבוד במשמר האזרחי. על שירותו זה סיפרו הממונים עליו: "הוא היה אחד מן הפעילים הטובים ביותר. התבלט מתחילת עבודתו כקצין מוכשר, מסור, שקדן ורציני".

במלחמת שלום הגליל גויס למילואים ופיקד על פלוגת צנחנים. ביום י"ח בסיוון תשמ"ב (9.6.1982) התקדם עם יחידתו לכיבוש עמדה שלטת בכפר עין זחלתא בלבנון. על קרב זה ועל נפילתו של אומי סיפר מפקד הגדוד: "הוא הוביל את חייליו לחלץ חיילים מפלוגתו, שנפגעו במהלך כיבוש גבעה. בכל שלבי החילוץ נורתה אש עזה לעבר הפצועים שהיו פזורים בשטח ולעבר מחלציהם. אומי נפגע אנושות במהלך החילוץ ונפל. חבריו נלחמו 4 שעות לחלצו מן השטח מוכה-האש, וגם במהלך חילוץ זה נפגעו אחדים מחייליו. אומי היה אהוד על פקודיו כחבר וכמפקד, המבצע את תפקידיו תוך אמונה שלמה בדרכו ובמעשיו".

שר הבטחון אריאל שרון כתב עליו להוריו: "הוא היה קצין מקצועי, שהשקיע מרץ רב, תוך הקפדה על ביצוע כל משימותיו. היה אהוד על חבריו, עצמאי, אפשר היה לתת בו אמון מלא בכל התחומים".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בן 23 היה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל
בירושלים. השאיר אחריו רעיה, הורים ואחות.

גולדברג נחום (אומי)
57.

זו יפוצים רבים - חברים של ממש. יוני א-כ: קעני כי וזון, היחלה שחברה מאנשי
יחלואים מכורים אלו. אז פער, זמן ההיכרה זמנאן היה עפול למאלי איהו. רעה
הוגה פשוטה - כחצת בנא צקד ופעל היה זאב להכיר את אלוהי, שאז זמנאן, או סגמ

אמר שלום

אפעצוים, כעגכנסים אכרה, צוהי ואלי בנא זמר תבטח ופאת, אלוהי יוכנס, זמנאן קול
י' א האלוהי, ויתפס את מקומו הקבוע - או למ הסססיוס האלוהים, אך למ לגב פסא
פטי.

"... אל אונעצב א צב אחרון

אחמאב אליי בנא אקרא

את חמנאן של היאן,

אלא אפיץ פאלא לא. (פער ססס)

(אזולאם שיוקספיר)

אברהם הוואר

מטה מ"א"ז מרוזג י-ם
כ"ג טיון חשמ"ב
(14.6.82)
0312 - 0106/שז

א ל :

נחוט (אומי) גולדברג ז"ל

"אומי ז"ל היה אחד מן המפעילים הטובים ביותר שלי. ידעתי שאוכל להטיל עליו משימות וסמכתי שיבצען על הצד הטוב ביותר. הוא התבלט מתחילת עבודתו כקצין מוכשר, מטור, שקדן ורציני. היה אהוב על חבריו ומפקדיו וזכה להערכה רבה של המתנדבים אותם הפעיל" כך אומר עליו רב פקר אנרי שץ, מפקד מתנדבי של רובע דרום הממונה על הבסיס אותו הפעיל אומי ז"ל. ומוסיף מפקדו "האכדה הגדולה תורגש במשא"ז ירושלים. אין לנו תחליף ואין לנו ניהומיט".

"אומי היה הראשון אשר נתן לי הרגשה של שייכות וכית בישראל" אומר עליו רון וויזר, עולה חדש מאוסטרליה הנמצא בארץ רק שלושה חודשים. רון הוא רק אחד מהעולים החדשים הנמצאים באולפן עציון ואשר "אומצו" על ידי אומי ז"ל. "אומי הקדיש לנו שעות רבות מזמנו. הזמין אותנו לביתו, נסס בכל הדרכים האפשריות להקל על קליטתנו בישראל. עבורי, סמל אומי ז"ל, את הישראלי בעל האידיאליס".

נולד בירושלים - 1959 (בן 24)

למד בבית"ס התיכון ליד האוניברסיטה

היה מדריך בתנועת הצופים

1977 - התגייס לצה"ל, לחטיבת הצנחנים. עבר קורס קצינים, שימש

כמדריך בקורס וכמ"מ.

ביוני 1981 - השתחרר מהשירות והחל ללמוד משפטים באוניברסיטה העברית

בנובמבר 81 - הצטרף לסגל הקבע של משא"ז ירושלים, כמפקד בסיס בקעה

ברובע הדרום.

בדצמבר 81 - נשא לאשה את חברתו אביגיל (לבית מילטון).

מרתה בן זיו

ק. הטברה

משא"ז מרוזג י-ם

צע/

ther issues

— \$17,738, Public Works Department request for a two-year utility service study.

The proposed ordinances which will be considered by the board on Oct 5 include:

— a proposal by City Reps. Salvatore A. Signore and Jeanne-Lois Santy, R-18th, to forbid persons from working for the City within two years of serving on an elected or appointed municipal office.

and Santy to mandate annual spring and fall pickups of household materials and yard debris.

— a proposal by City Rep. James Loboza, R-17th, to require a person to be a City resident for at least six months prior to applying for a municipal job.

Also up for consideration is the approval of the new contract between the City and its custodians and mechanics.

The public is reminded that the monthly district board meeting will be held on the first Tuesday of next month because the Jewish holiday of Yom Kippur will be on Monday, Oct 4.

board was ssal of 2

board is required to make decisions and then conduct hearings on the basis of those decisions.

For instance, she said when the board votes to deny a request to send a special education student out of state, based on staff recommendations — and then the parent protests — “we have to sit as judge and jury. That means we are not only the policy-making body but also the judge of policy,” she said.

Granville Roman, Turn of River principal, who also recommended Mr. Adamcheck, said he found it difficult, using the scale that was part of the evaluation process to determine “who was not an average, and who was an average teacher. I consider Mr. Adamcheck an acceptable teacher, with the potential of becoming an outstanding teacher.”

Both Mr. Roman and Mr. Hare rated Mr. Adamcheck “three” on a scale of one to five, and both testified they considered “three” as meaning satisfactory.

Reigh Carpenter, Ed.D., who was school superintendent at the time of the incident, testified that he recommended Mr. Adamcheck for tenure on the basis of data he received from his staff.

Judge Jacobson commented in his decision that the school board referred to “standards,” in voting the tenure denial, but failed to define what the standards were in writing.

THE ADVOCATE CITY NEWS

STAMFORD, CONN., TUESDAY, SEPTEMBER 21, 1976.

27

ISRAELI BOY SCOUT — Nachum Goldberg, 17, smiles as he reminisces about his experiences as a counselor at a boy scout camp in Winsted this past summer. In the United States for a visit, Nachum will enter a university to study law upon his return to his native land, and then enter the Israeli army in February 1977. (Advocate Staff Photo by Harrington)

Israeli youth spends summer in Scout camp, says U.S. kids have an easier way of life

By DEBORAH DISESA
Advocate Staff Reporter

Going to boy scout camp is a normal summertime activity for many young males between the ages of 11 and 16. But for Nachum Goldberg, it was something new and exciting.

The 17-year-old Israeli spent two and one-half months at Boy Scout Camp Sequassen in Winsted, and is now in Stamford to spend some time with the Seymour Pomper family on Donald Rd. before returning to his native land.

Nachum was a counselor at the camp, teaching boys from 11 to 16 years old how to make square knots, cook food outdoors, hike and pitch tents. He found American boys very different from Israelis.

“The young men I know in Israel are more mature,” he said. “The attitude here towards money, towards life, is dif-

ferent, too. It is a much easier way of life here.”

He said in America, when a young man finishes high school, he goes on to college. “In Israel, upon completion of high school, you go straight into the army, whether you are male or female. I myself will be entering the army in February, since I have already graduated from high school.” A smile widened his face. “But I will be taking some courses in law at the university first. I am like Americans in that respect, I suppose.”

Nachum said the standard of living in the U.S. is much higher than that in Israel. “Although prices here are high, they are very low compared to Israel’s. Here, you can buy gas for 60 cents a gallon — in my country, it is \$1.20. Taxes are high, too, compared to the salaries most people make, especially

on luxuries. Few people drive cars in Israel, not like here where they clog the highways,” he said.

Nachum not only came to the U.S. as a boy scout, but also as a member of the Jewish Zionist Youth Movement, mainly social organization, with a sister group here, Hashachar.

He said about 70 young people from Israel came to the U.S. for the summer to bring elements and ideas of Israeli life, culture and folklore to American Jewry. “As part of our sister group Hashachar, in the U.S., we traveled Jaycee camps, boy scout camps, scout camps and the like to talk about our kibbutzim (communal living arrangements), our culture, our way of life,” Nachum said. “We did this preparation for our American brothers and sisters to go to Israel. We help them study our country, so they will know it when they go.”

This is not the first time Nachum visited the U.S. Two summers ago, he spent some time in California with the Hashachar movement in Los Angeles. “California is very different from Connecticut — it is much busier,” he said. “There the people are running always from place to place. Connecticut is a very rich state, perhaps the richest in the world, but I found the Jewish community more warm and active in California. The people are friendly here but in California they are friendly in a very special way. They are more concerned with what is going on in Israel and most of them wished to live there some time in their lives,” he said.

Nachum said he was “shocked at ignorance” of many of the Jewish boys at the camp in Connecticut about Israel and their heritage. “It is peaceful here — there is no war. There are worries here, but they are much different from the worries in Israel. Money and material things play a much bigger role in life here than they do in Israel. They are concerned with politics in Israel, you don’t find that here in the U.S.”

26/12/76

התאחדות הצופים והצופות בישראל
الاتحاد الكشفى الاسرائيلي

THE ISRAEL BOY & GIRL SCOUTS FEDERATION
817 BROADWAY, NEW YORK, N.Y. 10003 • (212) 260-4700

10-26-76

שלום רב לכם בני חסדתי ולקרובי,

למחר ושבועים אף כהמסכים אשר קדמו ליצאתי אל אלו לארבע (המסעתי בגלל אהבה),
הייתי מוצא חלקי לעצמי ולאלו שלכם הייתה סיכורה.
אני חצי מלך נכבדי לקרוא ומכיון שלא הייתי עם אבי נחם? אני "חוש"
אלו, מחרת בלעדי, לא יעשה זאת.
אולי עשה מלכתי למחרת יעשה למערכה בל אלה אלו עמי ומקלתי עמי

"על אלהי"

בן סא

אליז

אבא, אמא ורונית שלום!

(מכתב מ - 16/7/76 מארצות הברית)

אבא, אמא ורונית שלום!

מה נשמע? כאן הכל בסדר. אני מצטער (באמת) שלא כתבתי לכם כמעט 10 ימים. אבל פשוט לא היתה לי טיפה של זמן. כאן אנחנו עסוקים עד למעל הראש בכל לנוגע למחנה. ביום ראשון הגעתי הנה והפרידה מהמשפחה שארחה אותי היתה מרגשת. הם באמת היו נחמדים מאוד וביום שבת, נסעתי איתם ללונה פארק ענק במסצ'וסט ושם היינו יום שלם. במחנה קיבלו אותי ואת הבחור שאיתי באמת יפה מאוד. סידרו את שנינו עם מה שנקרא פה TRROOP של קבוצת צופים פה יחד עם המשלחת הבלגית. הבלגים (10 חברה) נחמדים מאוד וכבר מעריצים את ישראל. במחנה בנינו שער גדול עם דגל ישראל (שלי) למעלה, הדבקנו הרבה פוסטרים בחדר האוכל ובחוץ, ובכלל קושרים כל הזמן קשרים עם צופים זרים ואמריקאים. האוירה במחנה מיוחדת מאוד, כיוון שיש פה כמעט 150 זרים, וגם מפני שהאמריקאים מנסים להרשים ולגרום לנו להרגיש טוב.

באופן אישי קשרתי כאן די הרבה קשרים עם חברה מבלגיה, ניו זילנד, שווייץ וג'מיקה. כשרוב המשלחות פה מונות 10 אנשים, ובראשם עומדים אנשים מבוגרים - זקנים, שמאוד שמחים ומתרגשים לדבר עם ישראלים.

המשפחה המארחת שלי כבר ביקרה אותי פה פעמיים (!) וזה יפה מאוד במיוחד אם זוכרים שהמרחק מהמחנה לבית שלהם הוא כ - 70 ק"מ. אמש הם באו עוד פעם עם הילדים והיה נחמד.

אתמול היה יום מאוד מלא. בבוקר בנינו פה מתקן צופים, בצהריים בא הנה פלה (שחקן הכדורגל המפורסם) שמייצג את חברת פפסי קולה. פלה בא בקדילק מפוארת ולמרות שכדורגל כמו שלנו לא פופולרי פה כמו בארץ קיבלו אותו ממש כמו מלך. חילקו פה משקאות חינם והוא הצטלם עם כמה מהחברה, ביניהם אני. כן, הצטלמנו מחובקים - פלה ואומי. הוא טייל בכמה מהמחנות הקטנים ואני מוכרח לומר שהוא בחור מאוד ביישן וענו. רק פלה עזב והקרוון של המשלחת הגיע הנה והיינו צריכים לארגן להם מקומות להופיע ומקומות לינה. ואז באה המשפחה המארחת שלי והייתי צריך להסתובב גם איתם במחנה, כי אחרי הכול הם באו בשבילי. הקרוון הופיעו פה בשלוש הופעות והם היו ממש מעולים ראשית, זה מחנה של בנים והקרוון כולל גם בנות וזה הרשים והלהיב מאוד. שנית, התוכנית שלהם פשוט היתה מצויינת ומרשימה. החברה פה במחנה, צופים זרים ואמריקאיים קיבלו את הקרוון בצורה לא נורמלית רדפו אחריהם והסתובבו סביבים כול הזמן. אגב, ביום שלישי היה פה בערב קומזיץ בין לאומי וכול מדינה אירגנה פה שירה לאומית, שניים שלושה שירים. כיוון שאנחנו רק שניים מישראל, ביקשתי מהבלגים, שמשתגעים אחרי ישראל, להצטרף אלינו ולשיר איתנו. שרנו פה מספר שירים ולמרות שהיינו אחרונים בטור של המדינות כולם אמרו שהיינו הכי טובים. גם רקדנו ריקוד אחד וזה בכלל הלהיב.

הבוקר, ארגנו פה תערוכה ישראלית במסגרת הפסטיבל הבינלאומי שהתארגן פה. לקחנו מהקרוון עוד חומר הסברה, בנינו אוהל בדואי והשמענו את הקסטות שהבאתי מהארץ. היה גם ערב של הקרנת שקופיות ושוב, אמרו שהשקופיות וההסברים היו טובים מאוד, למרות שהיו לי רק 15 שקופיות שקיבלתי מאביגל. חלק ניכר של החברה הזרים פה לא שולטים באנגלית **לגמרי** וכך יש לנו יתרון די גדול עליהם. חילקנו סמלים צופים לכל האנשים החשובים, וכן התחברנו עם ראשי המחנה והצופים פה בקונקטיקט.

טוב, אתם עכשיו יכולים להאמין לי שאני פה די עסוק, המחנה נגמר פה מחרתיים בטכס גדול ואחר כך אני יוצא לטייל באוטובוסים לנוי אינגלד למספר ימים, לבוסטון ועוד מספר מקומות. אחר כך אני אהיה אצל המשפחה שארחה אותי קודם והמשפחה של אחד המדריכים המבוגרים פה (בן 45) שהתחברתי עימו. אתמול גם אשתו והילדים באו והתברר שאישתו יהודיה (וינגרטן), ובכלל השמחה היתה גדולה, אחר כך אני אשאר פה במחנה עוד כשבועיים ואח"כ אסע לנוי - יורק.

וינק טלפן אלי שלשום רצה למסור לי משהו וגם אמר שכנראה שהוא איבד לי את הטרבלרס צ'קס ואני נתתי לו את המספרים שלהם. אני מקווה שהכול יסתדר בנוגע לזה ומקווה שלא יהיו בעיות.

מתגעגע מאוד (באמת)
באהבה, אומי.

מכתב זה של אומי נשלח על ידו בעת שהיה נציג צופי ישראל לחגיגות הג'מבורי שהתקיימו בארצות הברית לרגל 200 שנה לעצמאות. (אומי סיים לימודיו התיכוניים בגיל 17 ולפני הגיוס התבקש ליצג את צופי ישראל בארצות הברית)